

gen reducerede fradragsmulighederne, og regeringen brugte det provenu, der kom, på at sænke selskabsskatten.

Det er fuldstændig den samme metodik, som vi appellerer til regeringens fornuft om at tage fat på, når vi taler om beskatning af arbejdskraften.

Her kan regeringen sænke personskatten for helt almindelige lønmodtagere, bl.a. ved at begrænse fradragene og lukke nogle huller, og det kan man bl.a. gøre ved at beskatte de arbejdsfrie gevinster, som i dag gives til de rigeste boligejere, der har de største økonomiske fordele. Men man kan selvfølgelig også gøre det på andre måder. Regeringen plejer jo ikke at mangle fantasi til at finde løsninger på de udfordringer, vi står over for, men her er regeringen åbenbart låst fuldstændig fast. Vi burde jo gøre det til en fordel for folk at arbejde lidt mere, og så fortsætter regeringen alligevel med at gøre det modsatte.

Hvis vi nu kunne få skatten på arbejde markant ned, ville der blive nogle reelle valgmuligheder for familien, nemlig valget mellem at bruge penge på materielt forbrug og så bruge penge på service. Hvis skatten for 90 pct. af lønmodtagerne kom ned på f.eks. maksimum 42 pct., skulle de fleste jo kun arbejde 1½ time for at betale en serviceydelse, mens mange af dem i dag skal arbejde 5-7 timer for at kunne betale for den samme service.

Med en reform ville der blive bedre muligheder for mange familier for at betale sig fra rengøringshjælp og havehjælp og andre fornødenheder i hverdagen, og der ville blive bud efter nogle servicemedarbejdere, som ikke behøver de lange uddannelser, men kan løse mange hverdagsopgaver hos familierne, og det ville give kortuddannede og nye medborgere flere muligheder for at blive selvstændige serviceentreprenører. Hvad venter regeringen på?

Som ansvarlig opposition var vi med i velfærdsforliget om folkepension og efterløn sidste år, og jeg appellerer til regeringen om at sætte sig for bordenden igen og forhandle en skattereform på tilsvarende vis som sidste år. Vi har verdens dumme skattesystem, står der i avisen, hvor flere og flere almindelige lønmodtagere betaler højere og højere skat af den sidst tjente krone.

En reform vil alt andet lige øge udbuddet af arbejdskraft, ligesom reformen med aktiverings- og arbejdsmarkedspolitikken fra sidste år har gjort det, og dermed også givet større råderum og flere muligheder for og flere penge til uddan-

nelse og forskning. Det er fuldstændig det samme, vi kunne fortsætte med ved at fortsætte reformarbejdet, bare på nogle andre områder.

Velfærdsopgaverne drukner i dag i reguleringer og kontrol, og det tager selvfølgelig også unødigt arbejdskraft. Det burde vi gøre meget ved, også fordi medarbejderne stresses og er uden indflydelse på deres arbejde, sådan som det tilrettelægges lige nu med styring fra centralt hold.

Derfor foreslår vi i Det Radikale Venstre en tillidsreform. Hver skole, hver børnehave, hver forvaltning af ældrepleje skal have udstrakt frihed til at løse deres opgaver bedst muligt, i stedet for som i dag at skulle styres af regler og kontrol og dokumentation for alt, der kan tælles.

Kl. 13.10

Der skal selvfølgelig være mål og rammer for opgaver, som Folketinget lovgiver om, og der skal være en beskyttelse af den enkelte institution mod indblanding fra politikerne i det daglige arbejde.

Kommunalpolitikkerne skal stadig væk beslutte servicemål og budgetterne, men ledelsen og medarbejderne har ansvaret for at løse opgaverne i samarbejde med brugerne af institutionen. Det ansvar kan de nemlig påtage sig, fordi de er uddannet til at løse den faglige opgave som lærer eller pædagog eller hjemmehjælper og ledelsen er uddannet til at løfte den faglige og synlige ledelsesopgave.

Men det kræver, at politikerne viser medarbejderen tillid, at der er tillid til ledelsen og til dem, der er ansat og uddannet til at løfte opgaverne. Der skal være tillid til, at deres samarbejde internt på institutionen også bygger på gensidig tillid. Fejl på en skole eller i ældreplejen skal selvfølgelig løses af institutionen selv og ikke af Folketinget. Det er ledelsen, der skal have ansvaret for det.

De offentlige og borgernære opgaver kan ikke standardiseres. Det er vigtigt at holde sig det for øje, for det er ikke en industriel opgave. Hjemmehjælp og undervisning er ikke noget, man kan fremstille på en fabrik eller lave en standardbeskrivelse af. De opgaver skal løses individuelt og personligt med udgangspunkt i hver enkelt ældre, hvert barn, hver elev. Det skal selvfølgelig løses i et samvirke mellem medarbejder og den enkelte, som har opgaven eller skal have løst opgaven.

Det er stærkt, stærkt betænkeligt, at regeringen tror, at de opgaver kan løses på et almindeligt økonomisk marked, hvor borgerne har valg-